

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

PUTEREA CELOR TREI

Râul Întunecat

Cartea a XIV-a

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinci

PROLOG

Cerul indigo se întindea peste stepă, iar în aer plutea răcoarea noptii.

Vântul foșnea printre buruieni, făcându-le să se unduiască peste povârnișurile dealurilor. Printre tufișurile scunde, siluete feline, cu blana lipită de trup de adierea brizei, se strecuau la vale.

Printre ele, o regină tărcată ținea pasul cu un motan Tânăr.

- Ești sigur că ești pregătit pentru asta?
- Sunt pregătit, a răspuns motanul, iar ochii săi verzi au lăcut în lumina lunii.
- Tu ești cel mai mare dintre puii mei, Frunze Căzute, așoartat regina. Primul care va trece prin încercarea astă grea.
- Voi fi în regulă.
- A fost antrenat bine! a strigat o voce din spatele lor.
- Nici măcar antrenamentul nu poate pregăti un labă-moi pentru ploaie! a miorlăit o alta.

Frunze Căzute a privit în sus.

— Dar cerul este senin.

Simt miros de ploaie în aer, vă spun.

Din rândul pisicilor au răsunat șoapte alarmate.

— Cerul este senin! a insistat Frunze Căzute în vreme ce ieșea dintre buruieni și se oprea.

Luna îi lumina blana alb-roșcată. Tovărășii săi de clan s-au îngrămădit în spatele său, dând din cozi. Sub labele sale din față, panta devinea mai abruptă. Aici, luni de vijelii și ploi loviseră stepa, curățând pământul până când piatra de sub el ieșise la lumină, un zid de stânci zimțate în mijlocul buruienilor.

— Mult noroc, labe-moi!

Frunze Căzute a sărit de pe stâncă și a aterizat cu ușurință pe pământul nisipos de la baza ei. Mama lui i s-a alăturat.

— Ai grija!

Frunze Căzute și-a frecat botul de cel al reginei.

— Ne vedem la răsărit, i-a promis el.

În fața sa, o deschizătură neagră se despica asemenea unei răni pe fața stâncii. Blana de pe spinare i s-a zburlit. Nu fusese niciodată înăuntru. Doar pisicile alese intrau în Peșteră.

A mers înainte, simțind cum îl înghită întunericul. Trebuie să fie vreo lumină care să-i arate calea! S-a luptat să își învingă teama, inima i se zbătea în piept ca un pește pe uscat.

Tunelul te va duce către peșteră, a auzit în minte cuvintele învățătorului său. Lasă-ti mustătile să te ghideze.

Mustătile i-au tremurat, atente și la cea mai mică atingere, conducându-l prin tunelul îngust.

Deodată, o lumină palidă a lucit deasupra sa. Tunelul s-a deschis într-o peșteră. Zidurile sale boltite sclipeau în

lumina palidă a lunii, care intra printr-o crăpătură din tavan. Ecoul apei învolburate se auzea în jurul pietrelor.

Un râu? Sub pământ?

Frunze Căzute a privit uluit spre pârâul lat care tăia podeaua nisipoasă în două. Apa sa neagră lucea în semiîntuneric.

— Frunze Căzute?

Un mieunat răgușit l-a făcut pe Tânărul motan să tresără. Și-a ridicat botul alb pentru a vedea cine vorbise și a mijit ochii atunci când a văzut creaatura care stătea ghemuită pe o stâncă înaltă, în lumina lunii, ce scăldă peretii peșterii.

Acesta era Stâncă?

Creaatura semăna un pic cu o cărtiță, nu prea avea blană, cu excepția câtorva smocuri pe spinare, iar ochii săi orbi erau ieșiți în afară, bulbucați. Ghearele sale lungi și încârligate s-au flexat pe creanga netedă care se afla la picioarele sale. Creanga nu mai avea scoarță și, chiar și în lumina aceasta, Frunze Căzute a putut vedea urme de gheare pe ea, o mulțime de linii drepte pe lemnul palid.

Acesta trebuia să fie Stâncă.

— Îți simt surprinderea, a spus creaatura oarbă. Îmi înțeapă blana ca niște spini.

— Îmi... îmi pare rău, i-a cerut scuze Frunze Căzute. Doar că nu mă așteptam ca...

— Nu te așteptai ca o pisică să arate atât de urât.

Frunze Căzute a înlemnit de rușine. Îi citise Stâncă gândurile?

— O pisică are nevoie de vânt și de soare, care să îi treacă prin blană, și de vânătoare, care să îi tocească ghearele,

a continuat Stâncă, iar mieunatul său suna ca și cum ar fi fost frecate două pietre între ele. Dar eu trebuie să rămân aproape de strămoșii noștri războinici; cei care și-au găsit locul sub pământ.

— Și-ți mulțumim cu toții pentru asta, a murmurat Frunze Căzute cu respect.

— Nu-mi mulțumi, a mărât Stâncă. Acesta este destinul pe care am fost obligat să îl urmez. În plus, nu-mi vei mai fi atât de recunoscător odată ce va începe inițierea.

În timp ce vorbea, și-a plimbat gheara peste zgârieturile de pe creanga netedă. O crestătură lungă le tăia de-a curmezișul pe celelalte, dar nu pe toate.

— Liniile netăiate sunt pentru pisicile care au intrat în tuneluri, dar n-au mai ieșit, a spus el.

— În ce tuneluri au intrat?

Stâncă a cătinat din cap.

— Nu te pot ajuta. Pentru a deveni gheară-ascuțită, trebuie să te descurci prin aceste tuneluri și să-ți găsești drumul până afară. Tot ce pot face este să te trimit pe drumul tău cu binecuvântarea strămoșilor noștri războinici.

— Nu-mi poți da *niciun* sfat?

— Fără lumină, te vei putea baza doar pe instinctele tale. Urmează-le, iar dacă sunt corecte, vei fi în siguranță.

— Dar dacă nu sunt corecte?

— Atunci vei muri în întunericul tunelurilor.

Frunze Căzute și-a încordat umerii.

— Nu am să mor!

— Sper că nu, a mieunat Stâncă. Știi că nu ai voie să te întorci în peștera asta, da? Trebuie să găsești un tunel care duce înapoi în stepă. Plouă? a întrebat el deodată.

Frunze Căzute s-a încordat. Ar fi trebuit să spună că exista ceva în aer care aducea a ploaie? Nu. Stâncă i-ar putut spune să se întoarcă de unde venise și să aștepte altă zi. Nu mai putea întârzia momentul în care să devină gheară-ascuțită. Voia să facă asta chiar acum.

— Cerul este senin, a spus el.

Stâncă și-a mai trecut o dată laba peste liniile zgâriate pe creangă.

— Atunci, pleacă!

Frunze Căzute s-a uitat spre tunelul de sub Stâncă. Părea mai mare decât celelalte și a crezut că se îndreaptă în sus. Sus, spre stepă? Aceea era calea pe care voia să o aleagă.

Cu inima bătând cu putere, a sărit pârâul și s-a îndrepitat spre întunericul înfricoșător.

Până în zori voi fi gheară-ascuțită, și-a spus el, simțind că i se înfioară blana. Sper.

CAPITOLUL 1

— Atenție! Labă de Leu a bătut pământul cu coada. Sunt niște războinici din Clanul Umbrelor în spatele nostru!

Labă de Laur s-a întors, cu blana neagră zburlită.

— Mă ocup eu de ei!

Labă de Leu s-a uitat la fratele lui.

— Simți ceva, Labă de Gaiță?

— Vin și mai mulți războinici! a mieunat motanul tărcat cenușiu. În ochii săi albaștri și orbi se citea spaimă. Pregătiți-vă pentru atac!

— Îi prinudem în ambuscadă de îndată ce trec de zidul taberei! a ordonat Labă de Leu. Întorcând capul spre Labă de Laur, a adăugat: Poți să te ocupi de cei trei de-acolo?

— Nicio problemă! Labă de Laur s-a lăsat pe spate, apoi a sărit în picioare, cu ghearele lucind în soarele după-amiezii.

Labă de Leu a tășnit înainte și s-a ghemuit lângă zidul de spini.

— Repede, Labă de Gaiță! Lângă mine.

Labă de Gaiță a venit lângă el și s-a lăsat în poziție de atac.

— Vin!

Un războinic tărcat a pătruns în vizuină.

— Acum! a tipat Labă de Leu și s-a aruncat asupra intrusului.

Labă de Gaiță a ajuns între picioarele inamicului. Cu o grimă de surprindere, invadatorul s-a împiedicat și a căzut pe o parte. Labă de Leu a sărit peste el imediat.

— Destul! a răsunat mieunatul ascuțit al lui Zbor de Veveriță prin mica poiană.

Labă de Leu a încetat să-i mai lovească spinarea lui Gheară de Mărăcine cu picioarele din spate și s-a uitat nedumerit la mama sa când aceasta s-a grăbit să intre prin zidul de mărăcini.

— Dar ne prefacem că ne atacă Clanul Umbrelor!

Labă de Gaiță s-a oprit, alunecând un pic.

— Aproape am câștigat!

Gheară de Mărăcine s-a ridicat în picioare și s-a scuturat, îndepărându-l pe Labă de Leu.

— Bună ambuscadă, a tors el. Dar nu ar trebui să vă jucați aici.

Labă de Leu s-a lăsat la pământ.

— Este singurul loc bun din tabără pentru a exersa atacul-surpriză, a mieunat el bosumflat.

S-a uitat în jur la vizuina pe jumătate terminată; zidurile de mărăcini se ițeau dinspre vizuina războiniciilor. Odată ce ramurile urmău să fie împinse în sus pentru a forma acoperișul, avea să se facă o deschidere, pentru a lega vechea vizuină de cea nouă.

— Nu ne băgăm în treaba nimănui, a adăugat ea.

Și-a îinfoiat blana din cauza vântului. Soarele de primăvară îndepărta frigul din văgăună, dar după-amiaza adusese cu ea o briză dinspre munți, care îi reamintise lui Labă de Leu că iarna se terminase de doar un sfert de lună.

— Dacă fiecare ucenic decide să-și exerseze mișcările aici? a întrebat Zbor de Veveriță. Zidurile se vor rupe imediat și toată munca grea a lui Cădere de Mesteacăn și a lui Dungă Cenușie se va duce pe apa sămbetei.

— Trebuie să extindem vizuina războinicilor până când voi și ceilalți ucenici deveniți războinici, a adăugat Gheară de Mărăcine. Deja este prea mare îngheșuală.

— Bine, am înțeles!

Labă de Gaiță a ridicat capul. Blana îi era zburlită și din ea i se ieau bucătele de frunze.

— Uitați-vă un pic la voi! Zbor de Veveriță l-a lins pe Labă de Gaiță. V-ați murdărit, i-a certat ea, și vom pleca spre Adunare în curând.

Labă de Leu a început să-și curete praful de frunze uscate de pe piept înainte ca mama sa să ajungă la el.

Labă de Gaiță s-a ferit de limba pisicii care-i dojenea.

— Pot să mă spăl și singur, să știi! s-a plâns el.

— Lasă-i în pace, a mieunat Gheară de Mărăcine spre ea. Sunt sigur că se vor curăța înainte de plecare.

— Sigur că da, a promis Labă de Leu, gândindu-se că nu putea lăsa celealte clanuri să îl vadă arătând ca un arici. Aceasta ar fi fost prima Adunare la care participau cu toții. Am așteptat acest moment de secole. Nu-i aşa, Labă de Gaiță?

Labă de Gaiță a dat din coadă.

— Da, aşa e.

Labă de Leu și-a flexat ghearele. De ce era tot timpul atât de morocănos Labă de Gaiță? Aceasta ar fi fost prima sa Adunare. *Sigur* era încântat. Le ratase pe celealte două, una pentru că fusese pedepsit, celalătă pentru că îndatoririle sale de pisică-vraci îl reținuseră în tabără. Labă de Leu îl știa pe fratele său suficient de bine pentru a ști că de important era pentru el să facă tot ceea ce făcea și celealte pisici, în ciuda faptului că era orb – inclusiv a merge la Adunări.

— Grăbiți-vă! Plecați de aici, până nu observă Stea de Foc! le-a ordonat Zbor de Veveriță, conducându-și puii prin deschizătura din zid. Mergeți la grămada de pradă. Avem o noapte lungă în fața noastră.

Coada lui Labă de Leu a tremurat de nerăbdare la gândul Adunării. Aproape că simțea miroslul de pin de pe insulă.

Dar ochii lui Labă de Laur străluceau de îngrijorare.

— Sper ca celealte clanuri să nu se mai lege de noi. Știi dacă vine și Millie? Poate că ar fi mai bine să rămână aici, de data asta.

Când Dungă Cenușie se întorsese la clan, cu două luni în urmă, o adusese cu el pe perechea sa, Millie, o pisică de casă pe care o întâlnise cât timp fusese captiv la Două-Picioare. O antrenase ca războinică și ea, în schimb, îl ajutase în călătoria lungă și periculoasă către lac, în căutarea clanului pierdut. Dar pentru că fusese pisică de casă, devenise ținta ironiilor celoralte clanuri, iar ea nu era singura pisică din Clanul Tunetului care era agresată pentru că nu se născuse în clan.

— Millie poate avea grija de ea însăși, a spus Zbor de Veveriță.

— În plus, concursul pare să fi calmat puțin lucrurile, a adăugat Gheară de Mărăcine.

— Dar pentru cât timp? a mieunat Labă de Laur.

Labă de Leu știa că sora sa nu fusese niciodată convinsă pe deplin că Adunarea pe timp de zi va rezolva disputele dintre clanuri. Cele patru clanuri puseseră la cale un concurs pentru a-și încerca abilitățile, punându-și ucenicii față în față, pentru a încerca să depășească neîncrederea și tensiunile de la granițe. Labă de Leu și-a amintit de acea zi din alt motiv: el și ucenicul Clanului Vântului, Labă de Adiere, căzuseră într-o vizuină de vizeure și aproape că se sufocaseră în nisip, dar îi salvase Labă de Gaiță.

— Tot timpul te frământă ceva, i-a spus Labă de Gaiță lui Labă de Laur. E ca și cum aş trăi cu o bufniță fricoasă.

— A venit primăvara acum, a observat Zbor de Veveriță. Avem mai multă pradă, așa că toate clanurile vor fi mai calme.

Labă de Laur s-a uitat la Labă de Gaiță.

- Unele pisici sunt întepate chiar și cu burta plină!
- Gata, a împins-o Zbor de Veveriță cu botul.

Mergeți și mâncăți.

- Spuneam adevărul!

Labă de Laur a pornit, dar Labă de Gaiță a trecut repede pe lângă ea. A scos un țipăt, privind în urma lui Labă de Gaiță, care se afla deja la jumătatea drumului către vizuină pisicii-vraci.

- Hei, m-a ciupit!

Labă de Leu a dat din mustăți.

— Te poți lupta cu trei războinici ai Clanului Umbrelor singură, a ironizat-o el, dar dacă te ciupește fratele tău, tipi ca un pui.

Coada ei moale i-a trecut pe la nas.

- Și tu ai fi țipat!

— Eu n-am mai țipat aşa de când am ieșit din cui-bul puilor!

Labă de Laur și-a îngustat ochii cu răutate.

- Hai să te ciupesc eu și să vedem cât ești de curajos?

- Va trebui să mă prinzi mai întâi!

Labă de Leu a tăsnit înainte, cu Labă de Laur după el.

— Ia! S-a oprit lângă grămada de pradă și i-a aruncat un șoarece lui Labă de Laur când aceasta l-a ajuns din urmă. Ciupește asta!

* * *

Luna plină plutea pe cerul senin, de un negru albăstrui. În față, insula sclipea pe lac, iar copacii ei își ridicau crengile spre stele.

Labă de Leu mergea alături de Labă de Laur, urmându-și tovarășii de clan pe malul plin de pietricele. S-a uitat iar spre Labă de Gaiță. Fratele său mergea alături de Iaz de Frunză, dând din nas în timp ce adulmeca terenul necunoscut. Uneori, Iaz de Frunză îl îndruma pe Labă de Gaiță din calea pietrelor mai ascuțite sau a rădăcinilor.

Ar fi trebuit să îl avertizeze pe Labă de Gaiță cu privire la copacul-pod? Era surprinzător de alunecos; Labă de Leu aproape căzuse la prima sa traversare.

Labă de Laur a mieunat de lângă el: